

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ
ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΟΝΟΡΕ

ΠΑΡΜΠΑ Πέτρο! Μπάρμπα Πέτρο! φώναξε ο Αντρέας, χτυπώντας την πόρτα λαχανιασμένος. "Ανοιξέ μου, μπάρμπα Πέτρο!

Ο αγροφύλακας, μισοκοιμισμένος ακόμα, πρόβαλε το κεφάλι του στο παράθυρό του, μέσ' στο θαμπόφωτο της χαρραυγής.

— Μπάρμπα Πέτρο, ξαναφώναξε ο Αντρέας, κά-

ποιο μεγάλο κακό έχει γίνει στο σπίτι του γέρο Γκασπάρ!

Ο αγροφύλακας κατέβηκε άμέσως κι' άνοιξε την πόρτα του στο νεαρό χωρικό. Ο γέρο Γκασπάρ — για τον όποιον εκείνος του μιλούσε — ήταν ένας παράδοξος άνθρωπος που είχε ρηθί στον τόπο πριν από δυό χρόνια πάνω-κάτω κ' είχε εγκατασταθή σ' έν' απόμερο σπιτάκι, έξω απ' τ' χωριό, πλάι στον δημόσιο δρόμο και κοντά στο μικρό δάσος. Κανένας δέν ήξερε τίποτε γι' αυτό το περίεργο ύποκειμενο, γι' αυτόν τ'ό γέρο που, παρά τ'ά έβδομηντα — έβδομηνταπέντε του χρόνια, ζούσε ολομόναχος. Από πού έρχόταν, ποιός ήταν, τί είχε κάνει στο διάστημα τής τόσο μακρυνής ζωής του; Κανένας δέν τώξερε. Όταν πρωτοήρθε στον τόπο, οι πιό παράδοξες φήμες κυκλοφόρησαν για λογαριασμό του. Μερικοί βεβαίωναν μάλιστα με μεγάλη έπιμονή πώς αυτός ο βρωμόγερος ήταν ένας πλούσιος, πολύ πλούσιος φιλάργυρος, που περνούσε τις νύχτες του μετρώντας τούς θησαυρούς του. Τόν είχαν δη! Ποιός όμως τόν είχε δη; Αυτό κανένας δέν μπορούσε να τ'ό πη. Μά ή φήμη του έξακολουθούσε να κυκλοφορή.

Όπως φαινόταν, ο γέρο Γκασπάρ ζούσε απ' ό,τι του έδινε ο μικρός του λαχανόκηπος, από μερικές κότες κι' από λίγα κουνέλια που είχε. Δέν άγόραζε σχεδόν τίποτε, έβγαίνε πολύ σπάνια έξω κι' ακόμα πιό σπάνια πήγαινε στην πολιτεία. Δέν είχε συνδεθή με κανένα στο χωριό κι' άν, κατά τύχη, στις σπάνιες στιγμές που έπιανε κουθέντα με τούς χωριάτες, τού πετούσαν εκείνοι κανένα πόντο για τόν κρυμμένο θησαυρό του, ο Γκασπάρ δέν άπαντούσε τίποτε. Χαμογελούσε με ύφος φευγαλέο κ' ήλιθιο.

Έκείνο λοιπόν τ'ό φθινοπωρινό πρωτ', ο νεαρός Αντρέας, που ήταν χτίστης, είχε σηκωθή πολύ νωρίς για να συναντήση και μερικούς άλλους μαστόρους και να πάνε παρέα στο γειτονικό χωριό, όπου δούλευαν όλοι μαζί. Καθώς όμως περνούσε από τόν δημόσιο δρόμο, είδε φως στο σπίτι του γέρο Γκασπάρ. Αυτό τόν σκανδάλισε και τόν έκανε να ζυγώση. Είδη τότε

— "Έχετε δίκη, κύριε πρόεδρε! Μά σε τί όφειλει ή χώρα αυτό τ'ό μεγάλο ευτύχημα; Άκούστε: μεταξύ τής πρώτης και δευτέρας ψηφοφορίας, οι ξεη πιό φανατικοί ψηφοφόροι τού αντίπαλου μου έξωντώθηκαν από έναν θερμό πατριώτη, ο οποίος δέν έδίστασε να καταφύγη σ' αυτό τ'ό ριζικό μέτρο για τόν θρίαμβο τής υποθέσεώς μας...

— Μπράβο του! Αυτό θά πη ήρωική άφοσίωσις! Και πώς λέγεται ο γενναίος αυτός πολίτης...

— Είνε ο Λαπρυνιόλ! Σ' αυτόν, σ' αυτόν μόνο ή Γαλλία όφειλει την μεγαλύτερη κοινωνική μεταρρύθμισι τού αιώ- νος μας... Και όμως... και όμως θέλουν να τόν στείλουν στη λαιμητόμο... Μπορείτε να κατανοήσετε τ'ό μέγεθος αυτής τής άχαριστίας;

— "Όχι! "Όχι! θά τού δώσουμε χάρι! φώναξε ο πρόεδρος τής Δημοκρατίας.

Και υπέγραψε άμέσως τή χάρι.

Αυτή ήταν ή λύσις τής υποθέσεως Λαπρυνιόλ... "Όπως βλέπετε, λοιπόν, άμα δέν έχη κανείς τόν βουλευτή του πρόχειρο, δέν μπορεί ν' αντιμετωπίση ούτε τις συνέπειες ενός άπλου πονόδοντου...

ROBERTOS ΦΡΑΝΣΒΙΛ

από τ'ό παράθυρο τόν γέρο καθισμένο σε μιá καρέκλα, με τ'ό κεφάλι του πεσμένο επάνω στο τραπέζι που ήταν μπροστά του, με τ'ά χέρια του άπλωμένα μπροστά... Πλάι του, μιá λάμπα τού πετρελαίου ήταν ακόμα άναμμένη και στο φως τής λαμποκοπούσαν χρυσά κι' άσημένα νομίσματα, που ήταν σκορπισμένα στο τραπέζι. Ο Αντρέας φώναξε, ξαναφώναξε... Μά μονάχα ή ήχώ τού άπάντησε. Ο γέρος ούτε σάλεψε καθόλου από τή θέσι του. Φοβισμένος τότε, μη ξέροντας κι' αυτός τί συμβαίνει, έτρεξε να ζυπήση τόν μπάρμπα Πέτρο, τόν αγροφύλακα.

Ένώ ο Αντρέας τ'ά διηγόταν δλ' αυτά, ο αγροφύλακας ντυνόταν βιαστικά.

— Είδες εκεί, ο γέρο τσιφούτης! είπε ο μπάρμπα Πέτρος, όταν ο νεαρός χτίστης τελείωσε τήν διήγησί του. Έγώ τώλεγα πάντοτε πώς είχε θησαυρό!

Κ' οι δυό άντρες τράβηξαν για τ'ό σπίτι του γέρο Γκασπάρ. Όταν έφτασαν εκεί, είχε ξημερώσει για καλά. Η πόρτα που έβγαίνε στον λαχανόκηπο ήταν όρθάνοιχτη. Ο αγροφύλακας μπήκε μέσα, προχώρησε και σκούνησε δυνατά τόν γέρο Γκασπάρ στον ώμο. Μά εκείνος ούτε σάλεψε. "Ητανε βέβαια νεκρός..." Η καλύτερα, σκοτωμένος, όπως έδειχνε τ'ό αίμα που κυλούσε στο λαιμό του.

— Τόν σκότωσαν, όπως φαίνεται, χτυπώντας τον στο κεφάλι μ' ένα χοντρό ρόπαλο, είπε ο αγροφύλακας.

Χρυσά κι' άσημένα νομίσματα ήταν σωριασμένα στο τραπέζι και στο πάτωμα. Ο μπάρμπα Πέτρος, φοβισμένος,

γιατί για πρώτη φορά τόσο χρόνια τώρα που ήταν αγροφύλακας, έθλεπε έγκλημα, είπε ότι προπάντων δέν έπρεπε ν' άγγίξουν τίποτε. Όταν ξαναβγήκε έξω αναγκάστηκε να τραθήξει μόνο τήν πόρτα, γιατί ούτε κλειδωνιά, ούτε σύρτη είχε. Αφήνοντας κατόπιν τόν Αντρέα σκοπό έξω από τ'ό σπίτι, έτρεξε να ειδοποιήση τόν δήμαρχο και να τηλεφωνήση στην πολιτεία. Στο δρόμο έκανε ένα σωρό σκέψεις γι' αυτό τόν παράδοξο φιλάργυρο που φύλαγε ένα θησαυρό σ' ένα σπίτι τού όποιου ή πόρτα δέν είχε ούτε κλειδωνιά. Και κάθε τόσο αναρωτιόταν: «Για ποιό λόγο τάχα ο δολοφόνος, αφού τόν σκότωσε, δέν πήρε τ'ό χρυσάφι και τ'ό άσημι;»

Η φήμη τού μυστηριώδους θανάτου τού γέρο Γκασπάρ διαδόθηκε γρήγορα και όταν τ'ό μεσημέρι έφτασε ο άνακριτής μ' αυτοκίνητο, μαζί με τόν γραμματέα του κι' έναν ιατροδικαστή, όλο τ'ό χωριό βρισκόταν μαζεμένο μπρος στο σπίτι τού θύματος.

Τ'ά σχόλια έδιναν κι' έπαιρναν. Οι χωριάτες ένδιαφερόντουσαν να μάθουν προπάντων ποιός θά κληρονομούσε τόν γέρο φιλάργυρο. Είχε τάχα οίκογένεια, συγγενείς; Θά εύρισκαν διαθήκη;

Αναρωτιόντουσαν ακόμα ποιός μπορούσε να είχε κάνει τ'ό έγκλημα; Κάποιος αλήτης, χωρίς άλλο. Γιατί όμως ο δολοφόνος δέν είχε κλέψει; Ίσως να είχε βρή πάρα πολλά κι' επειδή ήταν μόνος, αναγκάστηκε να πάρη όσα μπορούσε και να παρατήση τ'ά υπόλοιπα. Τί κόλπο!... Και τ'ά μάτια τών χωρικών έλαμπαν από άπληστία!

Ο άνακριτής έξέτασε γρήγορα - γρήγορα τόν μπάρμπα Πέτρο και τόν Αντρέα κι' έπειτα, από συμφώνου με τόν δήμαρχο, διάλεξε για συμπαραστάτες του τόν χασάπη τού χωριού και τόν ξενοδόχο τού «Χρυσού Άλόγου», που είχαν γίνει κ' οι δυό τους κατακόκκινοι γι' αυτή τήν τιμητική διάκρισι.

Οι χωριάτες, έν τ'ω μεταξύ, έξω απ' τ'ό παράθυρο ύπολόγιζαν τήν αξία τών χρημάτων που βρισκόντουσαν σκορπισμένα στο τραπέζι και στο πάτωμα. Δέν ήταν και πολλά! καμμιá δωδεκαριά άσημένα τάλληρα και καμμιá έκατό στη χρυσά εικοσόφραγκα.

— Τ'άλλα θά τ'ά πήρε ο δολοφόνος! έλεγαν.

Έξαφνα, μέσα στο σπίτι, καθώς ο ιατροδικαστής άνασκήκωνε τ'ό πτώμα για να τ'ό εξετάση, ο ξενοδόχος έβγαλε μιá κραυγή. Είχε πάρει στο χέρι του ένα άσημένιο νόμι-

Οι δυό άντρες τράβηξαν για τ'ό σπίτι του γέρο Γκασπάρ.

σμα τῶν πέντε φράγκων ἀπ' αὐτὰ πού βρισκόντουσαν στό τραπέζι.

— Κύριε ἀνακριτά! φώναξε, χλωμός καί τρέμοντας.

— Τί τρέχει;

— Κύριε ἀνακριτά, αὐτὰ ἐδῶ δὲν εἶνε λεπτὰ!

«Ολοὶ παράτησαν τὸ πτώμα καί πρόσεξαν τότε ὅτι πραγματικά τὰ νομίσματα πού βρισκόντουσαν σκορπισμένα ὀλόγυρά τους ἦσαν... χαρτονένιες ἀπομιμήσεις σὲ χρυσόχαρτο κι' ἀσημόχαρτο, ἀπ' αὐτὲς πού ἔχουν στὰ πανηγύρια.

«Ὅταν οἱ χωρικοὶ κατάλαβαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀπόμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Μὰ κ' οἱ «ἐπίσημοι» δὲν ἦσαν λιγώτερο ξαφνιασμένοι. Ἐξακολούθησαν ὡστόσο, μὲ κάποια ἀπογοήτευσι τώρα, τὴ δουλειά τους. Ἦταν φανερό πὺς ὁ γέρο Γκασπάρ εἶχε χτυπηθῆ ἀπὸ πίσω ἀπὸ κάποιον πού εἶχε μπῆ ἀθόρυθα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ἡ πιὸ λογικὴ ἐκδοχὴ ἦταν ὅτι κάποιος ἀλήτης εἶχε δῆ ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ θῦμα νὰ μετρήσῃ τὰ ψεύτικα χρήματα στὸ φῶς τῆς λάμπας. Μερικὲς στιγμὲς τοῦ ἔφτασαν γιὰ νὰ σχεδιάσῃ καί νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ἔγκλημά του, χρησιμοποιώντας ὡς ὄπλο ἕνα χοντρὸ ραβδί.

Μετὰ τὸ ἔγκλημα θὰ εἶχε πιάσει λύσσα τὸν δολοφόνο, ὅταν εἶδε ὅτι τὰ χρήματα γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχε σκοτώσει ἦσαν ψεύτικα καί, μέσα στὴν ὄργη του, τὰ εἶχε σκορπίσει δεξιά κι' ἀριστερά.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔψαξε ὅλο τὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ βρῆ τίποτε ἄλλο ἐνδιαφέρον. Μερικὰ βιβλία μουχλιασμένα βρισκόντουσαν στὸ βάθος ἑνὸς ντουλαπιού. Φεύγοντας τὰ πήρε κι' αὐτὰ μαζί του ὡς πειστήρια μαζί μὲ τὰ ψεύτικα νομίσματα, πού τὰ εἶχε βάλει σ' ἕνα χαρτονένιο κουτί.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, οἱ χωριάτες ἐξακολούθησαν ἐπὶ πολλὴ ὥρα νὰ στέκωνται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καί νὰ συζητοῦν κατάπληκτοι.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἔκανε πολὺ θόρυβο, ἢ ἐφημερίδες τοῦ ἀφιέρωσαν ὀλόκληρες στήλες, μὰ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον τῶν ψεύτικων νομισμάτων, ὅπως ἐπίσης ἢ δικαιοσύνη δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δολοφόνο...

Κι' ἔτσι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ξεχάστηκε μὲ τὸν καιρὸ.

Πέρασαν καμιὰ δεκαριά χρόνια. Μιά μέρα ἕνας ὑπάλληλος τῶν δικαστηρίων, κυριευμένος ἀπὸ μεγάλο ζῆλο, ἄρχισε νὰ ξεσκονίζῃ ἕνα σωρὸ ἐτερόκλητα πράγματα, διάφορα πειστήρια, πού βρισκόντουσαν ἀπὸ χρόνια σωριασμένα στὰ ράφια τοῦ γραφείου του.

Καθὼς τίναζε ἕνα χαρτονένιο κουτί, εἶδε νὰ βγαίῃ ἀπ' αὐτὸ ἕνα ἀσημένιο νόμισμα τῶν πέντε φράγκων πού ἔπεσε κάτω χωρὶς νὰ κἀν κανένα μεταλλικὸ κρότο. Ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς εἶχε παρακολουθήσει πρὸ δεκαετίας τὴν ὑπόθεσις Γκασπάρ καί γι' αὐτὸ δὲν ξαφνιαστικέ. Εἶπε μόνο: «Εἶνε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ νομίσματα τοῦ μπάρμπα Γκασπάρ!»

Ἐσκυψε καί τὸ πήρε καί, καθὼς τὸ κύτταζε ἀπὸ κοντὰ, ἔβγαλε μηχανικὰ τὸ χαρτί πού τὸ τυλίγε. Ξαφνιασμένος βρῆκε τότε μέσα ἕνα χαρτάκι διπλωμένο, ἕνα χαρτάκι κινεζοειδὲς καί πολὺ λεπτὸ, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἦσαν γραμμένα, μὲ ψιλὸ γράψιμο, ὁ ἀριθμὸς 8 καί τὸ ἑξῆς τετράστιχο:

Οἱ ἄνθρωποι οἱ κοινοὶ μονάχα
Νοιώθουν τὸν τρόμο τοῦ θανάτου
Γιατὶ νὰ φοβόμαστε τάχα;
Τέτοια εἶν' ἡ μοῖρα μας 'δῶ κάτω...

Ἐτρεξε ἀμέσως ν' ἀνακοινώσῃ τὸ εὑρημά του στὸν προϊστάμενό του καί σὲ λίγο ἕνα σωρὸ δικαστὰὶ βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι γύρω στὸ κουτί μὲ τὰ νομίσματα. Ἐμεναν ἄκόμα σ' αὐτὸ δέκα ἀκριβῶς ψεύτικα πεντόφραγκα καί ἐνενηταχτὴ εικοσόφραγκα. Ὅταν τ' ἀνοιξαν ὅλα, εἶδαν πὺς τὰ τελευταῖα δὲν εἶχαν τίποτε μέσα. Μόνο τὰ πεντόφραγκα ἔκλειναν ὅλα μέσα μικρὰ ἀριθμημένα χαρτάκια, τῶν ὁποίων τὸ κείμενο θ' ἀναδημοσιεύσουμε ἐδῶ κατὰ σειράν. Δυστυχῶς, τὰ δυὸ πρῶτα νούμερα ἔλειπαν. Ἴσως νὰ ὑπῆρχαν σ' αὐτὰ ἐνδείξεις γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ Γκασπάρ. Ἐλείπαν ἐπίσης τὰ νούμερα 10, 11 καί 13. Τὸ νούμερο 10 ἦταν ἐντελῶς ἀδιάβαστο. Τὸ τελευταῖο ἦταν τὸ νούμερο 15. Ἐλείπαν λοιπὸν τοῦλάχιστον 5 κομμάτια.

Τὸ νούμερο 3 ἔγραφε:

«Ἡ ζωὴ μὲ θαρραίνει. Ποῖός θὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπ' αὐτὴν;»

Τὸ νούμερο 4:

«Ὅχι, δὲν θ' αὐτοκτονήσω; Πῆρα τάχα τὴν ἀπόφασιν αὐτὴ γιὰτὶ ἀπαγορεύει ἢ θρησκεία τὴν αὐτοκτονία ἢ ἀπὸ ἀνανδρία; Δὲν ξέρω...»

Τὸ νούμερο 5:

«Θέλω νὰ πεθάνω. Ἐξέθεσα τὸν ἑαυτὸ μου σὲ χίλιους κινδύνους, ὅταν ταξίδευα ἄκόμα μὲ τὰ καράβια, μὰ ἡ θάλασσα δὲν μὲ θέλησε. Πρέπει ν' ἀποφασίσω νὰ πεθάνω στὴ στεριά».

Τὸ νούμερο 6:

«Πρέπει νὰ μὲ σκοτώσουν, νὰ μὲ δολοφονήσουν. Μὰ ποῖός;»

Τὸ νούμερο 7:

«Θὰ προκαλέσω τὸ θάνατο μ' ἕνα καινούργιο τρόπο».

Τὸ νούμερο 8 περιεῖχε τὸ τετράστιχο πού ἀναφέραμε πᾶρα πάνω καί τὸ ὁποῖο ὁ Γκασπάρ θὰ εἶχε γράψῃ γιὰ νὰ καθισχυράσῃ τοὺς φόβους του

Τὸ νούμερο 10 ἔγραφε:

«Ὅχι, ὁ θάνατος δὲν εἶνε τόσο τρομερός».

Καί τὸ νούμερο 15 τελείωνε:

«Τὸ καλύτερο πού μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῆ εἶνε νὰ δολοφονηθῶ ἀπὸ ἕναν κλέφτη. Ὁ δυστυχισμένος δὲν θὰ πληρωθῆ καθόλου γιὰ τὸν κόπο του. Τὸν συγχωρῶ καί τὸν εὐχαριστῶ».

Ἔτσι, μὲ τὸ διάβασμα τῶν μικρῶν αὐτῶν χαρτιῶν, τὸ

μυστὸ τῶν δικαστῶν φωτίστηκε. Αὐτὸς ὁ Γκασπάρ λοιπὸν ἦταν κάποιος θαλασσινὸς πού εἶχε ἀηδιάσει τὴ ζωὴ, ἔπειτα ἀπὸ κάποιο ἀνεπανόρθωτο δυστύχημα. Ἐπικαλούμενος τὸ θάνατο μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ, μὰ μὴ βρίσκοντάς τον, μὴ θέλοντας ν' αὐτοκτονήσῃ, εἶχε βρῆ, φτωχὸς καθὼς ἦταν, αὐτὸν τὸν εἰρωνικὸ τρόπο γιὰ νὰ ὀπλίσῃ ἐναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ τὸ χέρι ἑνὸς κλέφτη, ἐπιδεικνύοντας στοὺς ἀλήτες τῶν μεγάλων δρόμων πού τριγύριζαν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του, τὶς ψεύτικες ἀναλαμπές ἑνὸς φανταστικοῦ θησαυροῦ.

Μιά ἔκθεσι συντάχθηκε σχετικὴ μὲ ὅλα αὐτὰ πού πῆγε νὰ κοιμηθῆ στὰ σκοτισμένα ἀρχεῖα τῶν δικαστηρίων.

Μὰ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι διηγοῦνται ἀκόμη συχνὰ τὴν ἱστορία τοῦ Γκασπάρ, τοῦ ἀνθρώπου πού προκάλεσε μόνος του τὴ δολοφονία του.

MAURICE HONORE

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Ὁ περίφημος Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Βάλτερ Σκῶτ δὲ θρῆκε καθόλου στρωμένο μὲ ρόδα τὸ δρόμο του κατὰ τὰ πρῶτα του χρόνια. Φτωχὸς, τρομερὰ φτωχὸς, ἀναγκαστὸταν νὰ ἐργάζεται ὅλη τὴν ἡμέρα ὡς ἀντιγραφεὺς σὲ κάποιο δικηγορικὸ γραφεῖο. Ἀλλὰ ὅσα ἐκέρδιζε ἀπὸ τὸ γραφεῖο αὐτὸ δὲν τοῦ ἐπαρκοῦσαν καλὰ-καλὰ γιὰ νὰ ζήσῃ. Γι' αὐτὸ πολλές φορές ἀναγκάζονταν νὰ ἐργασθῆ ἐπὶ 24 ὥρες κατὰ συνέχειαν, ἀντιγράφοντας, ὡσπυ νὰ συμπληρώσῃ 220 σελίδες. Τότε ὁ προϊστάμενός του τοῦ ἔδινε μιάμισθ λίρα. Ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτὰ ὁ Σκῶτ τὴ μίαν λίρα διέθετε γιὰ ν' ἀγοράζῃ διάφορα φιλολογικὰ ἢ φιλοσοφικὰ βιβλία, πού τόσο τραβοῦσαν τὴν ψυχὴ του καί τὴν ἄλλη μισή τὴν κρατοῦσε γιὰ νὰ ζήσῃ.

Ἀμέσως ὁμως μὲ τὴν ἔκδοσιν τῶν πρώτων ἔργων πού κατάρθωσε νὰ συγγράψῃ, κλέβοντας μερικὲς ὥρες ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσί του, ἢ τύχη τοῦ χαμογέλασε καί σὲ πολὺ λίγο καιρὸ δὲν ἦταν μονάχα ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διάσημους συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καί πάμπλουτος.